

Fornyelse av førerkort

Jeg vil dele en liten historie med Utpostens lesere.

Jeg er en ganske ung 71 år gammel dame. Jeg er nå pensjonist, men har jobbet som adjunkt i ungdomsskolen i alle år. Selv om det var underlig å bli pensjonist (jeg elsket mitt yrke og følte meg privilegert som fikk jobbe med barn og ungdom), så var det på mange måter godt å blant annet få god tid til fritidsaktiviteter. Jeg har vært aktiv friidrettsutøver i mange år, nå mosjonerer jeg bare... men har stor glede av det.

Andre aktiviteter som litteratur, maling, husflid har jeg også mye glede av. Jeg har også vært med i lokalpolitikken i vår kommune i mange år og satt blant annet i herredsstyre i tre perioder. Jeg er fortsatt engasjert i lokalmiljøet med diverse verv.

Jeg forteller dette fordi jeg synes jeg har hatt, og har et aktivt, spennende og interessant liv.

Så er det slik at når man har fylt 70 år så må man fornye førerkortet med legeattest hvert år. Dette er ikke vanskelig å forstå, fordi det nok er stor forskjell på folks helse etter denne alder. Jeg tok kontakt med min fastlege for å få time til denne sjekken.

Jeg fikk beskjed om at min fastlege ikke hadde ledig time, og spørsmål om jeg kunne

tenke meg å ta timen hos en annen. Tja, jeg tenkte dette var en enkel konsultasjon med sjekk av syn, koordinering osv. så det måtte da være greit.

Jeg kom til en ung og sympatisk lege, som gjorde alle de forventede undersøkelser. Til slutt sa legen at han måtte gjøre en tilleggsundersøkelse siden jeg ikke var hans pasient. Jeg kunne ikke protestere på det. Så kom blant annet disse spørsmålene som jeg stusset veldig på:

Hvilken dag er det i dag?

Hvilken måned er vi i?

Hvor er du nå?

Jeg tenkte først det var en spøk... men siden det ikke så slik ut på legen, tenkte jeg at det måtte ha noe med meg å gjøre. Så jeg ut som om jeg ikke var «helt med»? Så jeg slumsete ut i tøyet? Hadde jeg sagt noe feil? Jeg ble litt usikker.

Så fortsatte legen med å gi meg et ark jeg skulle brette, det gikk fint... så slapp han arket ned på gulvet og ba meg ta det opp? Han hadde hele tiden oppmuntret meg med at jeg svarte bra for meg, men da jeg klarte å ta papiret opp fra gulvet ble han veldig imponert og utbrøt; «bra! – så flink du er!». Da begynte jeg å kjenne både på litt irritasjon og manglende tålmodighet, og tenkte mitt. Jeg tenkte blant annet at det var viktigere for meg å få

fornytt helseattest, enn å protestere på en for meg banal test.

Etter testen var legen fortsatt begeistret, men kunne fortelle meg at jeg måtte betale 300 kroner ekstra for denne testen.

Denne konsultasjonen gav meg litt å tenke på.

For det første: Det kunne ikke være veldig vanskelig for selv en helt nyutdannet lege å vurdere min helsetilstand, både fysisk og intellektuelt, for vi hadde en grei samtale før testen. I tillegg tror jeg også at det fremgår av min journal at både den fysiske og mentale helsen min er svært god. Hadde ikke det vært greit å vurdere før testen?

For det andre: Det ble et tankekors for meg at jeg på så kort et øyeblikk ble redusert til, ja nærmest et barn. Eller en «noksagt» som vi sier, også i egne øyne. At jeg så fort følte meg umyndiggjort og ydmyket. Det var en lykke å komme ut fra det kontoret.

For det tredje: Når en undersøkelse koster så vidt mye penger, er det vel naturlig å informere «pasienten» i forkant?

Ja, ja, jeg lærte i alle fall mye av dette møte, og har moret både meg selv og andre med å fortelle historien. Nå deler jeg det med dere i tilfelle dere også kan lære litt... om ikke annet, så få dere en god latter.

ILLUSTRASJONSFOTO: BORGE SANDNES